

Udělejte si ze své mysli přítele
Žádná země,
která je ve válce,
nemůže nic vyvinout.
Není to tak?
(Ano. To je pravda.)
Je nakonec jedno,
kdo vyhraje a kdo prohraje.
Ztratili jsme vše,
ztratili jsme mezitím mnoho
věcí, ano? (Ano.) Ano.
Země, kde je mír,
je na tom stále lépe,
než země ve válce.
Ať je to jak chce,
ano? Ano.
Tak to je, tak to je.
Proto v dávných dobách,
například Konfucius
zastával oddanost státu.
Samozřejmě,
neměl na mysli,
že musí být stát shnilý.
Ale stejně,
máme-li již zemi,
kde je téměř mír,
pojďme ji ponoukat.
Protože, řeknete-li,
že bojujete vždy proti
státu, protože
stát je vždy prohnílý,
pak je stále ve válce.
Všechny země
by byly stále ve válce.
Ale je dobré,
že máme jednu nebo dvě
dobré a pak můžeme
vést celou skupinu
nebo celou zemi.
To je také dost dobré.
Včera jsem vám tedy
vyprávěla příběh
o králi Ashokovi.
Poté co byl probuzen
a oceňoval
buddhistické učení,
stal se dobrým králem
a celá země byla dobrá.
Všichni lidé dodržovali
pravidla, nekradli,

nelhali a nezabýjeli,
nic takového
a celá země se změnila.
Je tedy důležité
mít jednoho nebo dva
vůdce v zemi
nebo kdekoliv,
aby vedli lidi,
aby vedli lidstvo.
Proto lidé často rádi
navštěvují osvíceného
Mistra nebo mudrce,
protože věří,
že takových osob je málo,
kteří mohou vést lidstvo.
Jinak by každý,
kdo není osvícen,
vedl jiného, který
taky není osvícen.
A oba by nikam nedošli.
Proto od pradávných dob
lidé uctívají mudrce
a osvícené Mistry,
kvůli sobě,
ne kvůli Mistrovi.
Jestli se Mistrovi líbí,
že ho lidé uctívají,
pak to není Mistr.
Ale může to snášet.
Prostě toho nechte.
Nebo si o tom nemyslí nic,
ať se mu klaníte nebo
mu vyhubujete.
Je to podobné.
Potvrzuje co to je,
hodnotu toho.
Ale obojí pro něho
nic neznamena.
Ví, že diamant je diamant,
kámen je kámen,
ale On nechce nic.
Musí-li diamant použít,
pak ho použije.
Musí-li použít kámen,
použije ho.
Kameny se používají
k vydláždění silnic,
to je v pořádku.
Diamanty se používají
ke zdobení, dekoraci

nebo zkrášlení
půvabu někoho,
to je v pořádku.
Ale většinou
Mistr nic z toho nechce.
Pokud to Mistr chce,
je to jen kvůli lidem.
Může vydláždít cestu,
aby po ní mohli lidé chodit.
Může pro žáky postavit dům,
aby mohli
odpočívat a meditovat,
ale to neznamena,
že něco z toho chce. (Ano.)
Ale uznává to,
uznává hodnotu všeho.
To je vše.
Mistr nemá žádné touhy,
nepožaduje nic.
Protože Mistr je
naprosto spokojen uvnitř.
Je obtížné vysvětlit
jak je někdo plně spokojen
uvnitř, ale je to tak.
Pak nechcete nic jiného.
Cokoli přijde nebo odejde,
odejde nebo přijde, je fajn.
Přijď, dobře přijď,
odejdi, v pořádku, odejdi.
Myslím, že více či méně
tento pocit tu a tam zažíváte.
Někdy to víte,
ale díky styku s lidským
způsobem života,
to někdy ztratíte.
Ale Mistr to nikdy neztrácí.
To je ten rozdíl.
Dostaneme to tu a tam,
ale Mistr
je vždy na té úrovni,
bez ohledu na to,
jaké jsou vnější okolnosti
nebo zdání.
Mistr je vždy pevně
na této úrovni
bez tužeb, bez chtění,
vždy je spokojen.
To je ten rozdíl.
Když se tedy Mistr
rozčílí, není to stejné,

jako když my jsme rozčilení.
Nebo když Mistr jí,
není to stejné, jako když
my chceme jíst. Ano, ano.
To je pravda, to je pravda.
(To je pravda.)
Mluvím ze zkušenosti,
sebepoznání.
Každý v tomto světě
se chová jinak,
rozumíte?
Jestli se
chováte dobře nebo špatně,
to není můj problém.
Ale protože
já jsem tzv. učitelka,
mohu vás učit cokoliv.
Musím, to je vše.
Ve skutečnosti, řeknu vám,
učení nesnáším.
Protože respektuji lidi.
A nejspíš díky přesvědčení,
že každý je v pořádku
tak jak je.
Já beru každého takového,
jaký je.
Oni nemusí nic měnit.
Žijí tak jak žijí,
to je v pořádku.
Nedělá mi potíže,
že lidé žijí tak, jak žijí.
Nenudím se.
Tak nemám pocit,
že bych vás měla něco učit.
Nemám vás
naprosto čemu učit.
Často je to tak.
Ale jelikož jste se sešli
náhle věci vyjdou najevo
a pak něco řeknu.
Jinak vás velice respektuji
takové, jací jste.
Necítíte, že když sem
přijedete, že byste se ode mne
měli něco učit.
Ale pokaždé přijedete.
A pak se vždycky tváříte,
A pak se vždycky tváříte
jako: „Já dychtím
po pravdě.

Prosím dejte mi vše,
o pravdě,
nic než pravdu.“
Já pak ukážu na
vaši pusu a řeknu:
„Máte všechny zuby,
které potřebujete.
A pokud žádné zuby nemáte,
jděte k zubaři.“
Přestože budete vysvobozeni
tím, že věříte v Mistra,
musíte také vyleštit
vaši inteligenci,
abyste pomohli ostatním.
I kdybyste nechtěli pomoci
sami sobě.
Najděte svou moudrost,
abyste byli ve své práci
přesnější a rychlejší
a užitečnější pro sebe
i okolí.
Zvláště,
potřebujete-li to.
Bylo by to v pořádku,
kdyby vás nikdo
nepotřeboval, pak jste fajn,
také se cítíte dobře.
Ale je-li to nutné,
pak můžete jet.
Není špatné, máte-li
po ruce řidičský průkaz.
Ale nejezděte jen
nahodile kamkoliv.
Někteří lidé se mě
někdy ptají,
„Mistryně říkala,
že všichni mají uvnitř Boha,
proč bychom
měli meditovat?“
Ano, „Praktikovat a
nepraktikovat je stejné,
my všichni máme Boha,
my jsme Bůh,
jsme jedno s Bohem,“
a tak dále.
Ale kvůli Bohu meditujte.
Protože i když máte
Boha uvnitř,
pokud o tom nevíte, že Ho
máte, je to k ničemu.

Je to stejné,
jako v tom příběhu.
Máte poklad, ale nevíte,
že ho máte.
A musíte si jít každý den
vydělat jednu nebo
dvě pence.
Přestože máte na dvoře
velký poklad,
který tam zanechal váš otec,
o kterém nevíte.
Přestože ho máte,
je to stejné,
vy o něm nevíte,
tak k čemu vám je?
Nemůže vám prospět.
Neprospěje ani vašim
příbuzným, přátelům,
nikomu.
Musíme tedy
poznat náš poklad.
Mít ho a poznat ho,
jsou dvě naprosto
rozdílné věci.
Mít poklad
a vědět, že poklad máme
a používat ho,
jsou dvě zcela jiné věci.
Vy to víte. (To je pravda.)
Je to tak jasné?
Ano.
Dobře.
Říkala jsem vám tedy:
Nelišíte se ode mne.
Ale jste jiní,
protože já znám
svůj poklad a mohu ho
kdykoli, jakkoli použít.
A vy znáte jen jeho polovinu
nebo ho neznáte.
Ano, stejně, je tu rozdíl.
Jsme stejní,
ale nejsme stejní. (Ano.)
Ano? (Ano.)
Pokud dva lidé mají
stejný poklad,
ale jeden o tom ví
a využívá ho,
staví paláce a kupuje si
Rolls-Royce a podobně,

vyžívá ho a pomáhá
chudým a tak.
A druhý má na svém
dvoře stejný poklad,
ale neví o něm.
Musí stále chodit ven
a vydělávat peníze,
nebo dělat co je potřeba,
rozumíte? Ano.
Oba jsou stejně bohatí,
ale nejsou ve stejném
postavení. Ano?
Ano.
Protože my všichni máme
nejvyšší sílu,
jen o tom nevíme.
Nemůžeme tedy říci,
že jsme nejvyšší.
Říkáme to, protože
slyšíme někoho, že to říká.
To je jiné.
My nemáme žádnou
podpůrnou sílu za tím.
Ale když to skutečně
poznáme, můžeme to říci
dokonce, aniž zvedneme hlas
nebo budeme mít
nos nahoru, ano? Ano.
Je velmi snadné to říci,
„Já jsem doktor nebo jsem
doktor filozofie, promoval
jsem na Oxfordu,“ atd.
Je to velice snadné,
jen to tak říci.
Jako když jste ženatý,
víte jistě, že jste ženatý.
Máte doma manželku,
řeknete tedy, že jste ženatý.
Velice normálně,
žádná velká věc.
Je jen legrační,
když jste doktor, a zapřete to
kvůli skromnosti,
„Ne, ne, pro Boha,
já nejsem doktor.
Ne, ne, to je jen chyba.
Studoval jsem na
universitě omylem.
Získal jsem doktorát
omylem.

Ten člověk, který mi ho dal,
se zmýlil.“
Může to tak být? Proč?
Je snadné a ležerní
jen zmínit,
„Ano, vystudoval jsem
univerzitu,
jsem doktor medicíny,
mohu nějak pomoci?“
Ano? (Ano.)
„Potřebujete-li nějakou
pomoc, jsem k dispozici,
to je vše.
Nepotřebujete-li,
je to v pořádku.“
Ano, je to stejné.
Ano.
Praktikovat tedy
a realizovat sami sebe,
to je velice přirozený proces.
Tak jako, když jste se učili
na univerzitě,
a jednoho dne jste
odpromovali a stali jste se
doktorem medicíny
nebo filozofie.
Když tedy poprvé
meditujeme, jsme možná
velice nadšeni
a chceme mít vyvěšený
certifikát, abychom ho
všem ukázali.
A po chvíli se z toho
dostaneme ven.
Porozumíme
a zvykneme si na to,
na tu sílu, která se jen
náhle uvnitř nás probudila
a víme jak ji vyvážit.
Budeme klidnější, velice
přirození, velmi spontánní.
Nebudeme, když jsme tak
nadšeni, jezdit okolo,
jezdit sem a tam,
jezdit po různých místech,
stále špatným směrem
a říkat lidem, aby se stali
našimi pasažéry, rozumíte?
(Ano.) Když máme nově
řidičák, máme také tendenci

jezdit po okolí.
Ale pak se unavíme.
Někdy si užíváme jen
toho, že si sedneme a někdo
jiný řídí, že? Ano.
Podobně, když
chvíli praktikujeme,
zklidníme se,
zklidníme.
A jestli s námi
mají lidé spříznění,
mluvíme s nimi
ale nechceme je
přemlouvat.
Mluvíme, protože
to je pravda,
kterou chceme šířit,
je to štěstí,
o které se jen mimochodem
chceme podělit.
Děkuji vám za vaši lásku.